

gaar nu til en eneste Behandling i Folkethinget, og det vil da vise sig, om dette Thing, i hvis Haand den endelige Afgjorelse ligger, vil lade sig noie med, at Lovens Grundprincip er staaet fast, skjøndt dens Gjennemførelse er overladt til Regeringen, eller om det vil udsætte sig for de Ulemper, som et Brud paa den med saa stort Besvær tilveiebragte Overenskomst useilbarlig ville medføre. Vi troe imidlertid at være vel underrette, naar vi meddele, at Folkethinget i Genhold til en Indstilling fra Udvalget vil modtage Lovens uden Indvendinger, saaledes at en Strid med Landstinget og Medførelsen af et Hælsudvalg undgaaes. — Folkethinget har igaar vedtaget Finantsloven, som ifølge Formandens Meddelelse til Thinget har erholdt kongelig Stadfæstelse.

Den sieblittelige politiske Stilling opfattes vistnok rigtigt af *„The Saturday Review“*, som i en Artikel med Overkrift: „Det franske Keiserdømme og Europa“ udtaler sig paa følgende Maade. Medens de nærværende, foruroligende Krigsrygter trykke hverandre i Paris, aabenbare to forskellige Strømninger sig. Den franske Regerings Handlinger frembringe den ene, Oppositionsbladene stadige Kritik er Marfag til den anden. Skjøndt uenige i alle andre Henseender mødes Regeringen og Oppositionen dog paa eet Punkt; det lykkes dem begge, hvad enten det nu sker forfæstligt eller ufrivilligt, at forøge den almindelige Betyrning. Keiseren ledes af Naturen og lang Vane til at optræde, som om han pønsede paa en Sammenførgelse. Man troer altid, at han har isinde at staae et Dømedagsflag. Belært af Erfaringen mene de europæiske Statsfamsund, at han aldrig er farligere, end naar han bevarer den dybeste Tausshed. Og skjøndt det i dette Høraar kan behage „Moniteuren“ i den ellefte Time at erklære enhver Frygt for Krig at være Borspeculantens tomme Opfpind, kan den franske Regering dog ikke fristendes for at optræde paa en Maade, der har Skin af en Mystification. Det besynderlige Valg af Baroche til at holde en Fredstale, det officielle Organs Tausshed med Hensyn til denne Bedrift, de officieuse Blades Modsigelser, det danske Spørgsmaals Opdukken samtidig med en dansk Ministers Besøg i Paris og det mærkværdige, truende Sprog, der førtes af en Journalist, i hvem man for Dieblittet ser selve det keiserlige Konkammers Organ — alt dette i Forbindelse med den overordentlige Virksomhed i den franske Hær og Marskalk Niels hele Optræden betyder enten, at der er Noget paafærde eller maa kun betragtes som en Mystification. Den forbaujende Samlen, de aabenbare Feil, det stedfunde Misflag i Orienten, Prinds Napoleons diplomatiske Fiasco i Berlin og Gjenoptagelsen af Underhandlingerne i Florenz godtgjøre, at Keiseren deler Nationens urolige Virrelighed, hvis han ikke nærer den, og at han har seet sig om til alle Sider for at træffe en Beslutning. Han har en halv Snees Streng paa sin Bue, og han spænder den ene efter den anden, uden at det ser ud, som om han har opnaaet, hvad han ønsker. Hvad han ønsker, er heller ikke let opnaaeligt, thi han ønsker en eller anden Combination. Frankrig staaer efter et sextenaarigt Keiserdømme atter isoleret, og i Bevidsthed om Baren længes Napoleon den Tredie efter at stille det i Spidsen for Noget, hvad det end er. Vi kunne være overbeviste om, at han ikke ønsker at indlade sig i en Tvekamp med det nye nordtydske Rige, i hvilken hans Tilværelse vilde staae paa Spil, hvis han kan undgaae det. Men vi kunne være ligesaa overbeviste om, at baade han og Frankrig see sig om til alle Sider i en ingenlunde fredelig Stemning, og at hvis Napoleon den Tredie omsider beslutter sig til ikke at drage Sværdet, saa maa Grunden søges deri, at der ikke aabner sig nogen Udsigt for ham til med Fordeel at foretage en sliq Hærbewægelse.

Hvis denne Skildring giver et nogenlunde paalideligt Billede af Stemningen i Frankrig, er det er ikke besynderligt, at det tydske Toldparlamentets Sammentræden og Kongen af Preussens ved denne Leilighed holdte Abningsstale har opvildiget Gemynterne endnu mere. Trods denne Tales fredelige Indhold kunne dog Bestræbelserne efter at lade Hælsflabet i de materielle Interesser tjene som Grundlag for Tydslands politiske Genhed læses saa tydeligt imellem Linierne, at Franksmændene, der forstaae en halvsvædet Vise, let indsee, at Mainlinien ikke vil være nogen Hindring for at naae det tilsigtede Maal. *„Journal de Paris“* beretter ogsaa allerede, at den franske Udenrigsminister har tilsendt Frankrigs Repræsentanter i Tydskland en Mundstribelse i Anledning af Kongen af Preussens fensete Udtalelser. Denne Efterretning er imidlertid mindre sandsynlig. Frankrig følger sikkert med spændt Opmærksomhed Udsiftet i Toldparlamentet; men førend dette har overfæret sin i Tractaterne hjemlede Competence — hvortil de alt førte Forhandlinger dog aabne god Udsigt — har Frankrig neppe foretaget et Skridt, der let kunde betragtes som en Indblanding i Tydslands indre Anliggender. Langt større Opmærksomhed fortjener derimod en Artikel i *„Le Constitutionnel“*, som *„Le Pays“* tillægger megen Betydning. „Det er upaatviolet en stor Ulykke,“ siger det officieuse Organ, der ogsaa indirecte imødegaaer *„The Saturday Review“*, „at en Deel af Publicum trods Rege-

ringens fredelige Forsikringer nærer Frygt for en Krig, og at Forretningerne saaledes lammes. Men har *„Journal des Débats“*, der gjerne vilde knuse os med denne Vebredelse, Grund til at gjøre vor Regeringsform ansvarlig derfor? Har dette Blad ikke gjentagne Gange med Hætte selv bemærket, at en Krig under vor nærværende Civilisation vilde opstaae paa Grund af en Herskers vilkaarlige Bud, men paa Grund af visse Kjendsgjerninger og visse Situationer.“ Hvis Frankrig for Dieblittet havde Dronning Victoria til Hærfærende og Disraeli eller Lord Stanley til Confeilspræsident, vilde alle deres Erklæringer dog ikke afholde nogle Folk fra at troe paa eller at ønske en Krig. Begivenhederne i Tydskland have fremkaldt en Rystelse i Europa, af hvilken det endnu ikke er kommet sig igjen. Vort Land er ikke det eneste, der maa lide under Frygten for et Sammentød og under Forretningernes Standsning. Spørg Belgien, Italien og England, hvor den parlamentariske Regering blomstrer saa frodigt. Det er ikke vor Regerings Skyld, at dens til enhver Tid indtagne, fredelige Holdning ikke har dæmpet den Betyrning, som den i Tydskland udførte Revolution har fremkaldt.

„Le Nord“ og de fornemste russiske Aviser modsig med Bestemthed det almindelig udbredte Rygte, at Rusland ved Pruth sammentrækker 40,000 Mand, der skulle danne Fortrædet til en Hær paa 300,000 Mand, bestemt til at udføre Czars Planer i Orienten. De samme Blade gjendrive ogsaa en Artikel i *„Der Wanderer“*, som udkommer i Wien og hvori det hedder: „Vær forberedt paa snart at modtage meget vigtige Efterretninger. Uheldspaaende Telegrammer ere affendte fra Ostindien til London og derfra til General Napier. Medens England forberedte og udførte sin abysinske Expedition, begyndte Rusland at iværksætte Planer, som det alt længe har nærret med Hensyn til Mellemasien. Dets Armee rykkede mod Dzus og har alt siden Februar Maaned holdt den vigtige Chargestilling besat. Paa samme Tid bestrebte dets Forbundsfaeller sig for at fremkalde en ny Bewægelse i de engelske Besiddelser i Indien. Den engelske Regering lugtede omsider Luntten, men altfor fildigt til at forhindre den vidtforærende Opstand. Den engelske Transportslaade har allerede faaet Befaling til at begive sig til det røde Hav for atter at indfibe de indisk-britiske Tropper. General Napier har faaet Befaling til saa hurtigt som muligt at foretage et afgjørende Skridt eller at slutte en Overenskomst med Keiser Theodoros for uopholdelig at kunne vende tilbage til Indien.“ Vi nære stærk Tvivl om Rigtigheden af denne Meddelelse, som ikke stadfæstes af noget engelsk Blad, men som i alt Fald rober den feberagtige Spænding, hvormed man i Wien imødeser Begivenhedernes Udvikling. *„Le Temps“* udtaler ogsaa, at Efterretningen forekommer den meget mistænkelig og ser ud som en ved Nilens Bredder udrugget Mund.

Et Telegram fra St. Petersborg bekræfter, at Ruslands Gesandt ved det franske Hof, Baron Budberg, er bleven tilbagekaldt. Han er stillet til Udenrigsministerens Disposition. At den Duel, han nylig har havt med Baron Meyendorff, skulde have givet Anledning til hans Afstedigelse, saaledes som man har paastaet, troes i Almindelighed ikke. Man er mere tilbøielig til at antage, at han er bleven styrtet af det antitydske Parti i Rusland, som i ham faae en af sine ivrigste Modstandere. Som hans Efterfølger nævnes den russiske Gesandt i Wien, Grev Stadelberg.

Det engelske Underhuus har som Udvalg discuteret Gladstones Forslag angaaende Statskirkens Ophævelse i Irland. Forslaget blev med Hestighed bekæmpet af Peel og Manners og forsvaret af Horsman. Forhandlingerne fortsattes. Man antager, at Ministeriet vil raadspørge Landet, men at det vil søge at undgaae en Oplosning af Parlamentet iaar, for at lade de nye Valgfredse danne den lovgivende Forsamling, der skal afgjøre Spørgsmaalet.

Felttoget i Abysinien er tilendebragt, Fæstningen Magdala er erobret med Storm, de engelske Banger ere udliveredede til General Napier, og Keiser Theodoros er dræbt. Dette Glædesbudskab har Disraeli den 27de April bragt Underhuset. Beretningerne om disse Begivenheder lyde saaledes: Keiser Theodoros, der nærde den største Tillid til sine Soldaters prøvede Tapperhed og var altfor stolt til at flygte uden Sværdslag, besluttede trods Klogskabens Bud at tilbyde Engländerne et Slag udenfor Magdala den 10de April. Den europæiske Krigslugt, er udviklet Tactik, fortrolige Bagladegeværer og et forfærdeligt Artilleri tilføede ikke Theodoros længe at nære Illusioner med Hensyn til Kampens Udfald. Hans Tropper kastedes tilbage og toge snart Flugten. Det skulde synes, som om Theodoros nu til enhver Pris burde have søgt at naae de vestlige Bjerge for at føre en Guerillakrig med Engländerne og lokke dem saa langt som muligt bort fra deres Operationsbasis. Hidtil ukjendte Omstændigheder have maaskee forhindret ham deri, og han indsluttede sig efter det tabte Slag med hele sin Armee i Magdala. Sir Robert Napier maa nu have følt stor Glæde, da Keiseren ikke mere kunde undslippe. Napier forlangte

strag Bangerens Udlivering og opfordrede ham nu at overgive sig paa Naade og Unnaade inden fire og tyve Timers Forløb. Keiseren udliveredede de engelske Banger, men han negtede at overgive sig. Den indrømmede Vaabenstilstand udløb den 13de April, og de engelske Tropper rykkede nu frem mod Fæstningen. Stormen blev meget lettet paa Grund af den Modløshed, der havde betaget hele Keiserens Hær. Islangiefortet overgaves uden Sværdslag, men Theodoros fortsatte desuagtet Modstanden i selve Fæstningen. Efterat Bombardementet var blevet fortsat i tre Timer, gav Napier Befaling til at storme, og det lykkedes Engländerne efter en heftig Kamp, i hvilken Keiseren fandt Døden, at trænge ind i Fæstningen. Besætningen strakte Vaaben. Napier siger i sin Rapport: „Vort Tab er kun ringe.“ To af Theodoros' Søner befinde sig blandt de Fangne. Byttet bestod i fire Guldkroner, en Mængde Solotsei og andre Kostbarheder, 40,000 Rd., Geværer, Spyd, Skjolde og 28 Kanoner. I Tydskland lever der en Mand, som især maa ærgre sig over denne Seir, nemlig Professor Schwenfurth, som i et for neppe tre Uger siden offentliggjort Brev ikke blot erklærede, at Magdala var uindtageligt, men at Engländerne kun med stor Møie vilde see sig istand til at vende tilbage fra denne Morderhule. Beviset derfor var ført med tydsf Grundighed og ligesaa uomfødligt som det, hvormed en tydsf Ingenieur for nogle Aar siden underkættede den Paastand, at det var en fysisk Umulighed, at forbinde Europa og Amerika med hinanden ved Hjælp af et Telegraphoug.

Efter den veludsæte Bedrift har den seirrige Hær allerede faaet Befaling til at vende tilbage. Men England ved, at det ikke behøver at forblive i disse fjerne Egne for at opnaae sine politiske Hensigter. Abysinien, der troede sig uovervindelig, har følt Storbritanniens Magt. Keiser Theodoros' Efterfølger vil blive nødsaget til at slutte sig til England, og dets Indflydelse vil i lang Tid være almægtig i dette Land. Det er tillige endnu et stort Spørgsmaal, om Napier ikke førend sin Vortgang vil oprette et Militæretablisement, der kan sikke Englands Overherredømme i det røde Hav. Seiren ved Magdala har i hoi Grad hævet Englands Ansæelse i Egypten og paa hele Veien til Indien.

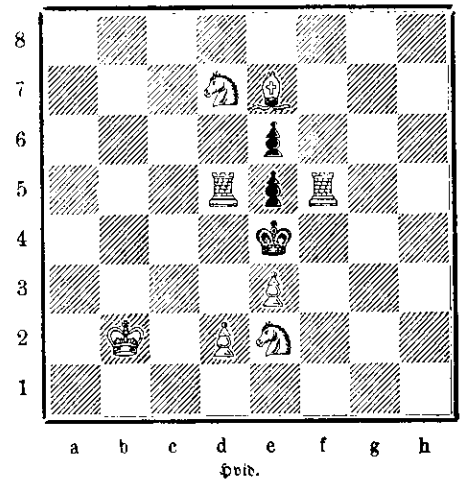
Glæden over denne Seir er dog bleven formærket i England ved Efterretningen om det Snigmord, for hvilket Prinds Alfred har været udsat i Australien. Morderen traf den unge Prinds i Naggan med en Vistfugle, men Saaret er heldigviis ikke livsfarligt. Gjerningsmanden er en Senier ved Navn D'Harrel, som med den for Australien eiendommelige hurtige Jusfitts i Løbet af fire og tyve Timer er bleven forhørt og dømt til Galgen. Saavel Overhuset som Underhuset have vedtaget en Adresse, hvori de udtale deres Harme over den afstykelige Forbrydelse og den Deeltagelse, de føle for Dronningen og hendes Søn. M.

Skak.

Opgave Nr. 76.

(Af O. Almqvist i Kjøbenhavn.)

Sort.

Hvid begynder og gjør mat i 2 Træk.

Trykfeil: Opgave Nr. 75 hvid Ra4 læs b2.

Løsning af Skakoppgaven Nr. 70.

1. Db4-b7, Ed8-b7, 2. Ed7-d4, Ed4-a4 (eller A), 3. Eg6-h4, Rf3-e3, 4. Ec7-e7 gjør mat. A. 2. — — Ec2-d2, 3. Ed4-f4, Rf3-e3, 4. Ec7-e7 gjør mat.

Rigtig løst af Beyerholm, Thran, P. G. i Aalborg, B. Nielsen.

Oplosning paa Gaaden i Nr. 448:

Museseilde.

Døst af Le chevalier de l'île nouvelle, S. J. og Anna Louise i Helsingør, Ge i Be, en glemsom Dusbroder osv. Døst som „Ravelar“ af Fæter Georg, — — „Eskovskvaler“ af Fæter Carl, — paa Bænk af Div...

Udgivet af Forlagsbureauet i Kjøbenhavn.